

bundne; skulle vi endelig beskaffes, lad saa Afgiften hellere falde paa Hartkornet. Jeg vil ikke sige, at en saadan Opinion var berettiget eller rigtig, men Ingen, som vil tænke sig de forskjellige Eventualiteter, kan benægte, at den kunde være mulig; den har engang før vist sig mulig, og derfor kunde der vel være Anledning til at tænke sig denne Mulighed igjen. Lad os da see, hvorledes Rigsdagen da vilde staae næste Gang, naar det nu var muligt at gjen-nemføre Indkomsskatten, naar man fandt sig nødsaget til atter at frasælde den engang vedtagne Lov eller idetmindste at modificere den meget væsentligt for visse Districter, navnlig Land-districterne, hvorledes stod man da med Hensyn til den kjøbenhavnske Consumtion, som man havde lovet at lade falde? — For, det tilstaaer jeg, et Løfte om, at den skal være ophævet den 1ste April 1852, betragter jeg for ligesaa sikkert, som om den var ophævet (Hør!); thi, har Regjeringen engang bevirket Hans Majestæt Kongens Underkrift paa en Lov, hvori et saadant Løfte indeholdes, tvivler jeg om, at nogen Regjering, ligesom jeg naturligviis ogsaa tvivler om, at Rigsdagen vil tænke paa igjen at tage dette Løfte tilbage (Hør!). Naar dette nu blev Tilfældet, saa forekommer det mig, at der ikke vil være Andet tilbage end enten at lade det gaae ud over Hartkornet, Kjøbstæderne og Kjøbenhavn derunder indbefattet, ved directe Paalæg paa Hartkornet eller Communerne, eller ogsaa at lade Kjøbenhavn alene, som Erstatning for den ophævede Consumtion, bære den Deel af de fælles Nettoudgifter, som maatte falde paa Kjøbenhavn, ved en Indkomsskat, men, troer da Noget, at en Indkomsskat snarere vil kunne staaes Indgang i Kjøbenhavn end Consumtionen? Jeg tvivler derom.

Jeg indseer eller ikke, hvorfor man vil skynde sig saameget, naar man dog eengang er enig om, at man ikke i Dieblisset kan ophæve Consumtionen i Kjøbenhavn, hvorfor man da, saa at sige, vil kaste Broen af efter sig. Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts anden Valgkreds (Tscherning) har i saa Henseende udtalt sig i en modsat Retning af den, jeg har udtalt mig i; men jeg troer virkelig, at jeg kan vende hans Argumentation til min Fordeel. Den ærede Rigsdagsmand yttrede

som Støtte for det af ham stillede Forslag, der findes paa Undringsforslagslisten under Nr. 1, at man skulde vogte sig for saaledes at udsætte Consumtionens Ophævelse for Kjøbenhavn til 1ste April 1852, fordi man da satte den næste Rigsdag i den Forlegenhed, at den muligt kunde fortryde, hvad der var skeet, og kunde ønske at forandre det, medens dette vilde være en Fristelse, hvorfor den ikke vilde være udsat, saasnart den, naar den traadte sammen, fandt Consumtionen virkelig ophævet. Nu tilstaaer jeg, at jeg ikke kan følge den ærede Rigsdagsmand i den Tanke, at der skulde være en Fristelse for nogen Rigsdag eller en Forlegenhed for nogen Legislatur ved, at der bestaaer en Afgift, som vel ikke er ophævet, naar den kommer sammen, men i Henseende til hvilken der er udgaaet en Lov, hvorefter den skal hæves et halvt Aar senere; thi jeg betragter, som sagt, dens Ophævelse for at være saa sikkert, som om den allerede var skeet, naar der eengang staaer i en Lov, at den skal see; men det, som jeg sigter til i den ærede Rigsdagsmands Foredrag, det er Bepiset for, at denne Sag dog ikke er saaledes klar endnu, at man jo kunde trænge til at kaste, som man siger, Broen af efter sig. Men det forekommer mig, at denne Broaffasning, der ligesaa lidt finder Sted efter den ærede Majoritets Forslag som efter den ærede Rigsdagsmands, der danner Udvalgets Minoritet, ikke er hensigtsmæssig; og, naar man selv tænker sig Muligheden af, at Forholdene kunde stille sig saaledes paa næste Rigsdag, at der kunde være Anledning til Tvivl, om det vilde være rigtigt at hæve Consumtionen fra den 1ste April 1852, saa kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig at være rigtigt at indskrænke sig til at bevilge denne Afgift foreløbigt for det næste Finantsaar, eller, som af Udvalgets Minoritet er indstillet, bevilge den indtil videre. Jeg vil gjerne indrømme, at, i det Tilfælde dette Sidste skeer, ligger der i dette „indtil videre“ ikke nogen bestemt Tidsgrænse, og jeg veed vel, at Mange kunde være tilbøielige til at sige: vi vide nok, hvad det vil betyde, naar der staaer „indtil videre“; det er det samme, som at sige, at denne Afgift skal fremdeles bestaae; vi driste os vel ikke til ligefrem at ud-